

zacskóból. Ezek a gyerekek már nem tudják, mi az a csomagolás, gondolta, és eszébe jutottak a szeptember eleji esték, ahogy az anyja indigókék hüvelykujjával gépiesen simítja rá a füzetekre a vastag csomagolópapírt. Az olvasólámpa fényénél végre meglátta: a hátra tett kezű, kidüllesztett mellű hétévesek nyakán piros nyakkendő viritott. A képszínező program úttörőt csinált a kisdobosokból, ami az

unokájának persze nem tűnt fel. Pedig amikor Szabó Péter az avatás előtt viccből felvette a nővére úttörőnyakkendőjét, egykettőre méltatlannak nyilvánították a kisdobosságra, azért ül ott a bal alsó sarokban egyedül, nyakkendő nélkül, lesütött szemmel. El kell magyaráznia az unokájának a különbséget. Meg az is eszébe jutott, hogy mégsem térhet vissza a múlt egy az egyben. És akkor végre elaludt.

kabai lóránt

... / ... / ... // ... / ... / ... /
/ ... / ... / álló nap este.

réteg rétegen. mint egy ellenanya. ösz-szeszorított foggal nevetünk. kedélyesen kalibrált mélységélesség. privilegizált élményhozzáférés. rádiócsönd. indifferens palackposta. rezignált portörítés. állították,

félúton majd találkozunk, de csak néma horizont pislog felém. kárörvendő homály. dilatál az idő. transzszonikus sebesség. „vékony jég a pengeél.” szűkre szabott repülési boríték. koporsósarok. mind bábok vagyunk.

Számoljuk együtt a szavazatokat!

Legyünk felelős állampolgárok, és ellenőrizzük együtt a 2022. évi országgyűlési választások tisztaságát!

Jelentkezés:

<https://szamoljukegyutt.hu/csatlakozz>

Ha kérdésed van, írd az info@szamoljukegyutt.hu e-mail-címre, vagy hívj bennünket a +36 70 670-4505 telefonszámon!

LEGYÜNK MINÉL TÖBBEN TERJESZTŐK ÉS/VAGY TÁMOGATÓK!

Magnetbank 16200223-10026139-00000000
nyomtassteis.hu/jelentkezés/ | nyomtassteis.hu/tamogatas/

Kiadja: eDemokrácia Műhely Egyesület
Székhely: 1097 Budapest, Drégely u. 11-19.
Főszerkesztő: L. László János
Kapcsolat: nyomtassteis@nyomtassteis.hu

nyomtassteis.hu Innen töltheti le a lapszámokat

nyomtassteis

nyomtassteis

nyomtassteis

Nyomtasd, másold, terjeszd! Karácsonyi különszám (V. évf.) | 2021. december 24.

NYOMTASS TE IS!

www.nyomtassteis.hu

Hírek, amelyek eddig nem juthattak el mindenkihez

Pártoktól független hetilap

KÖSZÖNJÜK!

Ezzel a karácsonyi, szépirodalmi különszámunkkal is szeretnénk megköszönni azt a rengeteg támogatást, amit egész évben kaptunk ahhoz, hogy 2022 év elejére elérhessük a célunkat: legalább 1000 faluba jusson el rendszeresen az újságunk.

Vajda Mihály filozófus mellett külön a lapunk számára írtak szövegeket kedvelt irodalmárok, hogy karácsonyra ezúttal egy rendhagyó, a politikai cikkeket szépirodalomra cserélő számmal ünnepelhessenek Olvasóink, Terjesztőink, Támogatóink. Köszönünk mindenkinek minden segítséget!

Felhőtlen karácsonyt kíván a Nyomtasd te is! csapata.

Deczki Sarolta

Dinszteled, sózod, paprikázod

Advent. Karácsony. Ünnepek. Ledfények szertesztét: szarvas, Mikulás, szarvas és Mikulás, csengettyű, cirkalmak, miegymás. Gomolyog a téli köd, néha esik valami havas-esős izé az égből, év végi hajrá, stressz, jingle bell, céges bulik, csomagolás, karácsonyi menü, bevásárlás, meg megint bevásárlás, „Reszkesettek, betörők”, Stille Nacht, heilige Nacht.

Loholsz, lótsz-futsz, és még hol van minden, meg hol van a béke, a meghittség, a család meg a minden. Minden. Vagy legalább valami. Kis nyugalom, leheletnyi fellélegzés, a napkeleti bölcsek szavai, a csillag, a bárányok, a jászol, az

örömhír: hogy érdemes, hogy kell, hogy mégis.

Hol van. Hol vagyunk. Meg mért. Meg hogy nem lehetett volna... s ha igen, akkor hol szűrtük el... Meg ha elszűrtük, akkor most? akkor most? akkor most mi van? benzin- meg euróárfolyam, infláció meg az euró is egekben.

Hozott anyagból főzünk. Így szokott ez lenni, évszázadok óta, a történelem meg a politika hozza az anyagot, és hajítunk rá egy kis sót, borsot, paprikát, dühöt és szomorúságot, megpörköljük, felöntjük, és pároljuk órákon, évszázadokon át. S míg dolgozik a cuccos, átgondoljuk,

hogy is kéne. Ha lehetne. Hogy mi lenne a jó recept. Az igazi, a karácsonyi, amitől ránk ragyogna a fényes csillag.

Végy egy évszázadnyi vadkapitalizmust. Aprítsd fel. Szívós, nehezen engedi magát, de ne add fel. Mozdulataid célratorók, szándékok egyenes. A darabokra vágott hagymát megdinszteled. Tudod, minden étel így indul, de mind máshová

tart. Most kell megállnod, és kortyolnod egy kupica pálinkát. Nem azért, mert hogy, hanem, hogy miért ne.

És ha már kezdedben van a frissen élezett kés, akkor beleaprítod, nem kíméled, miszlikbe vágod a legújabb vészhelyzeti törvényt, a pegazust, a médiatörvényt, a futószalagon gyártott mindenféle törvényeket, köretnék hozzáaprítod a mindenféle salátatörvényeket.

Ejj, de könnyen viszi a kés, aztán meg ott van az uszítás a pedagógusok, a tudósok, a melegek, a mindenki ellen, aprítod, dinszteled, sózod, paprikázod.

Hadd rotyogjon, puhuljon, talán kisimulnak a ráncok közben, könnyebb lesz levegőt venni, enyhül a szorítás mellkastájt, aztán megérkezik az örömhír is.

Illusztráció: Pápai Gábor

Vajda Mihály

Államelnök tiszteletét teszi

Meg vagyok győződve róla, hogy ez alkalommal megbocsátotta az Örökkévaló, neve legyen áldott, hogy egy férfiember fedetlen fővel lépett be a zsidók egy szent helyére. Lehet, hogy nem is tudta, hogy a zsidótemető is szent helye a zsidóknak, az is lehet, hogy egyáltalában nem hallott az illető az Örökkévaló, neve legyen áldott, ezen rendeléséről, de még azt is kénytelen vagyok feltételezni, hogy Emmanuel Macron, a Francia Köztársaság elnöke, mert róla van szó,

nem tudta azt sem, hogy a budapesti temető, ahová Magyarországra érkezésekor először ellátogatott, éppenséggel zsidó temető. Mindegy is. Macron elnök egyetlen tette nemhogy bocsánatot nyert, hanem a maga illetlenségében észre sem vétetett az Örökkévaló, legyen áldott az Ő neve, által. Mert az Örökkévaló, legyen áldott a neve, öröme határtalan volt. Megvallom őszintén, én is nagyon örültem – persze nem hasonlítom magam Őhöz, kinek legyen neve áldott,

nehogy bárki is megbocsáthatatlan szerénytelenségnek tekintse örömet. Sokan örültünk. Hiszen ez a gesztus, arról van szó ugyanis, hogy a Francia Köztársaság elnöke háláját vagy köszönetét róta le Heller Ágnes filozófus sírjánál, valami hallatlan dolognak tűnt. Eljön Magyarországra a Francia Köztársaság elnöke, ha nem tévedek azért, mert a jövő félévben Franciaország tölti be az EU soros elnöki tisztét, tehát meglátogatja az EU valamennyi tagállamának legfőbb tisztségviselőit, de mielőtt a magyar elnök és miniszterelnök előtt róná le tiszteletét, mielőtt ezt tenné, egy civil, semmiféle EU vagy állami magyar tiszt-

séget be nem töltött nemrég elhunyt civil személy előtt tiszteleg. Nem tudom, mondta-e bárkinek is, nekem biztosan nem, hogy miért tette ezt, de szerintem nem volt nehéz kitalálni. Jelezte meghívóinak, hogy az övékével szemben az említett civil személy magatartását tartja az EU elveivel megegyezőnek; s nagyon nagyra tartja, hogy Heller Ágnes számtalanszor a magyar vezetők szemébe mondta: az EU liberális demokráciák szövetsége, s nem kér a magyar vezetők illiberális demokráciájából. Azt gondoltam, közölte ezt velük szóban is, de a temetői gesztust én magam ennél sokkal jelentősebbnek tartom.

Gács Anna Avatás

Egy fényképet kapott az unokájától karácsonyra. Csak nézte némán, tudta, hogy meg kéne hatódnia, de inkább bántónak érezte az egész helyzetet, hogy már megint nem érti azt, amit értenie kéne. De az unokája kivételesen minden szemrehányás nélkül magyarázni kezdett: hogy ezt a fotót ő maga készítette a nagymama első osztályos képe alapján, retusálta és színezte a fekete-fehér fotót, pontosabban nem ő színezte ki, csak egy programmal előhívta az eredeti színeket. Mert mostanában ilyesmivel foglalkozik. Zseniális a program, csak kicsit kell neki segíteni, például magától túl sok pirosat tett bele, a hajakat egyenként kellett visszavennie barnára, feketére.

Ott ültek mind a huszonhatan, három egymás mögé és valahogy fölé rakott kispadon (talán volt egy ilyen széles

kétlépcsős dobogó minden iskolában az év végi osztályképek elkészítéséhez?), előttük a tábla, hogy 1. osztály 1958-59, mögöttük a hámló iskolafal, kétoldalt a két tanító, az úrinős modort mimelő Júlia néni és a semmit sem mimelő Magda elvtársnő. A kép ismerős volt, persze, de közben kínosan idegen, pontosabban a színek túl közel hozták, azért vált ilyen kényelmetlenné. Bámulatos, mondta az unokájának, mintha csak ma készült volna, hogy te miket tudsz. És miközben a kislány hadarva magyarázta a technikai nehézségeket, ő végigpásztázta a kisgyerekarcokat, pár név is beugrott, egyetlen egyről sem tudta már, hogy mi lett vele.

Este, már az ágyban forgolódva valami még mindig nem hagyta nyugodni. Fölkelt, kivette a fotót az ajándékos